

ποδῶν εἶναι μέγα διὰ καρχαρίαν, διότι ὁ μέγιστος τῶν γνωστῶν εἶχε μῆκος μόνον 37 ποδῶν.

Δὲν φαίνεται ὁμῶς ἀκριβῆς ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἡ παρουσία τῶν καρχαρίων ἐν τῇ μεσογείῳ ὀφείλεται ὀφθῆναι εἰς τὴν σουεζεῖον διώρυγα. Ὁ λευκὸς καρχαρίας ὡς καὶ ὁ μικρότερος συγγενὴς αὐτοῦ ὁ κυανὸς καρχαρίας, εἶναι ἰθαγενεῖς, οὕτως εἶπεῖν, τῆς μεσογείου, λευκοὶ δὲ καὶ κυανοὶ καρχαρίαὶ ἐπανειλημμένως εἶχον συλληφθῆ ἐν τοῖς ὕδασι ἐκείνοις πρὸ τῆς διανοίξεως τῆς σουεζεῖου διώρυκος. Ἡ ἐν τῇ Ἀδριατικῇ ἐμφάνισις αὐτῶν ὀφείλεται εἰς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ὕδατος. Ὁ καρχαρίας δὲν ἀρέσκειται νὰ ζῇ ἐν ψυχρᾷ θερμοκρασίᾳ· ἐν τοῖς βάθει δὲ τῆς μεσογείου δύναται πάντοτε νὰ εὐρίσκη τὴν θερμότητα ἐκείνην τῶν ὑδάτων, ἣν ἀπαιτεῖ ἡ ἰδιοσυγκρασία αὐτοῦ· ταῦτὸν ὁμῶς δὲν συμβαίνει καὶ ἐν ταῖς βορειοτέροις ἢ ἀβαθετέροις ὕδασι τῆς Ἀδριατικῆς, τοῦ Αἰγαίου καὶ τοῦ Μαρμαρᾶ.

ΓΕΝΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

— Ἐν τῇ Bibliothéque de l'École des Chartes (μαίου καὶ ἰουνίου 1892) ὁ κ. Omont, ἐπόπτης τοῦ τμήματος τῶν χειρογράφων τῆς Γαλλικῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης καὶ γνωστὸς συγγραφεὺς, καθίστησι γνωστὸν σγέδιον ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν, ἐλληνικῆς καὶ λατινικῆς, κατὰ τὸ 1327. Δημοσιεύει τρία ἔγγραφα φανεροῦντα τὴν ἀποτυχίαν τῆς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀποσταλείσης ἐπὶ τῷ εἰρημένῳ σκοπῷ πρεσβείας. Τὰ πρῶτον εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἀνδρονίκου Παλαιολόγου πρὸς τὸν ἀπεσταλμένον Benoit de Come, ἣτις χαρακτηρίζεται ὡς συγκεχυμένη, τὸ δεύτερον εἶναι ἀνακλητήριον τοῦ Παλαιολόγου διὰ τὸν αὐτὸν Benoit, τὸ τρίτον φιλοφρονητικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Μεγάλου Λαγοθέτου πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας, κοιμισθησομένη ὑπὸ τοῦ πρεσβευτοῦ. Περὶ τῆς ἀποπέρας ταύτης πρὸς ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ εὕρῃ πληροφορίαν ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ» (τόμ. 6' σελ. 36-37) τοῦ φίλου καθηγητοῦ τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Α. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ ἐν τῇ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Κορυνητῆς κ. Φιλοθέου Βαφείδου (Κωνσταντινούπολις 1884 σελ. 215 καὶ ἐξ.).

— Κατεσκευάσθη ἐν Ἀγγλίᾳ νέον ἀτιμόπλοιον διὰ τὸν Ἀτλαντικόν, κληθὲν Κ α μ π α ν ῖ α, 183 μέτρων μῆκους καὶ 23 μέτρων πλάτους, χωρητικότητος δὲ 20,000 τόνων. Φέρεται δὲ ὅτι τὸ ἀτιμόπλοιον τοῦτο θὰ ἐκτελῇ τὸν ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας πλοῦν ἐν ὀλιγωτέροις τῶν πέντε ἡμερῶν.

— Τὸ περίφημον ἀγαλμα τῆς Ἐλευθερίας, τὸ ὑπὸ τῶν Γάλλων τοῖς Ἀμερικανοῖς δωρηθὲν καὶ πρὸ τοῦ λιμένος τῆς Νέας Ὑόρκης στηθῆν, θὰ φωτίζεται προσεχῶς ὑπὸ ἡλεκτρικοῦ λαμπτήρος· φωτιστικῆς δυναμείας 55,000 κηρίων.

— Ὁ λόρδος Σπένσερ, πρῶτος λόρδος τοῦ ναυαρχείου ἐν τῷ ὑπουργείῳ Γλάστωνος, ἕνεκα τῆς γεωργικῆς κρίσεως, ἠναγκάσθη νὰ πωλήσῃ τὴν βιβλιοθήκην αὐτοῦ, τὴν «Althorp Library», ἣτις ἴν ἡ σπουδαιότατη τῶν ἰδιωτικῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου. Ἠγοράσθη δὲ ἀντὶ πέντε ἑκατ. ὑπὸ τῆς κυρίως Ryland, ἣτις θὰ μετακομίσῃ αὐτὴν εἰς τὴν ὑπ' αὐτῆς συσταθεῖσαν ἐν Μαγγεστρίᾳ δημοσίαν βιβλιοθήκην εἰς μνημόσυνον τοῦ συζύγου αὐτῆς, θανόντος πρὸ τινῶν ἐτῶν. καταλιπόντος δὲ περιουσίαν δεκαπλασίαν τῆς τιμῆς εἰς τὴν ἡ βιβλιοθήκην τοῦ κ. Σπένσερ ἠγοράσθη, ἦτοι 50 ἑκατ.

— Ἐξ ἄλλου ἡ «Seribner's Magasine» ἀγγέλλει ὅτι ὁ κ. Tilden ἐκληροδότησε τῇ πόλει τῆς Νέας Ὑόρκης τὸ ποσὸν 25 ἑκατ. πρὸς ἱδρῶσιν δημοσίας βιβλιοθήκης. Ταῦτα πράττουσιν οἱ πρακτικοὶ Ἀμερικανοί.

— Ἐδημοσιεύθησαν ἄρτι ἐν Λονδίῳ εἰς δύο τόμους τὰ Ἀ π ο μ ν η μ ο ν ε ὑ μ α τ ἄ ἄγγλου διπλωμάτου, σπουδαῖον διαδραματίσαντος πρόσωπον κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς βασιλείας τῆς Βικτωρίας, τοῦ Αὐγούστου Lottus. Τὰ Ἀπομνημονεύματα ταῦτα ἐν μέρει ἀναφέρονται εἰς τὴν διπλωματικὴν ἱστορίαν τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τοῦ 1837—1862, περιλαμβάνουσι δὲ καὶ πλεῖστα ἐπεισόδια καὶ ἄλλα διάφορα.

— Ἡ Σάρρα Βερνάρ προτίθεται νὰ μεταβῇ εἰς Βιέννην, ἔνθα, ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Καρόλου, θὰ δώσῃ παραστάσεις τινάς. Οἱ Βιενναῖοι, ὅτινες ἀπεθαύμασαν τὴν Βαρτὲ κατὰ τὴν μετάβασιν αὐτῆς αὐτόσε τῷ παρελθόντι ἔαρι μετὰ τῶν συναδέλφων αὐτῆς τῆς Γ α λ λ ι κ ῆ ς - Κ ω μ ω δ ῖ α ς, ποιήσανται βεβαίως ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν τῇ διασήμεῳ τραγωδίᾳ, ἣτις προτιμᾷ τὰς περιοδείας. ἄς θεωρεῖ ὡς διασκέδασις, τῆς Γ α λ λ ι κ ῆ ς - Κ ω μ ω δ ῖ α ς, ἀρνηθεῖσα νὰ ὑπογράψῃ συμβόλαιον μετὰ τοῦ διαπρεποῦς αὐτῆς διευθυντοῦ κ. Claretie ἐπὶ δύο ἔτη τοῦλάχιστον.

Ἡ διάσημος τραγωδὸς κατήρξατο ἤδη τῆς περιοδείας αὐτῆς οὐχὶ μὲν ἀπὸ τῆς Σουηδίας ὡς προτίθετο, ἀλλ' ἀπὸ τῶν Βρυξελλῶν καὶ αὐθις, ὅπου δύο προὔκειτο νὰ δώσῃ παραστάσεις ἐν ἡμέρισι, κατὰ μὲν τὴν μίαν διδάσκουσα τοῦ Φ α ἰ δ ρ α ν, κατὰ δὲ τὴν ἄλλην τὴν Κ α μ ε λ ι ο φ ὄ ρ ο ν τοῦ Δουμᾶ. Παραδόξως δὲ πῶς, ἕνεκα συμπτώσεων τὸ ὄνομα αὐτῆς συνεδέθη, κατὰ τὴν εἰς Βουζέλλας μετάβασιν αὐτῆς, τῷ τοῦ Βουλανζέ, διότι ἀφίκετο εἰς τὴν βελγικὴν πρωτεύουσαν τῇ ἐπετείῳ ἀκριβῶς τῆς αὐτοκτονίας τοῦ στρατηγοῦ, ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ὁ πολὺς Rochefort ὠμίλει, ἡ Σάρρα ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Monaic ἀπήγγελλε τὰς τραγικὰς τῆς Φαίδρας στροφάς.

— Ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις σειρὰ μελετῶν ὑπὸ René Doumic ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Εἰ κ ὄ ν ε ς σ υ γ γ ρ α φ ῶ ν (Portraits d'écrivains) περὶ Ἀλεξ. Δουμᾶ, Ε. Ὠζιέ, Β. Σαρδου, Ο. Φεργιέ, Ε. καὶ Ἰουλιού Κογκούρ, Ε. Ζολᾶ, Α. Δωδὲ καὶ Ι. Βαίς.

— Ἐν τῷ θεάτρῳ Ὁδεῖῳ ἐν Παρισίοις διδαχθήσεται νέα κωμωδία τοῦ Ἐρνέστου d'Hervilles, ἐπιγραφομένη ὁ β α σ ι λ ε ὑ ς Μ ῖ δ α ς.

— Ὁ κ. Θεοδ. Reinach ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν», περιοδικῷ συγγράμματι τοῦ ἐν Παρισίοις πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἐλληνικῶν σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ Συλλόγου, σύντομον πραγματείαν, δι' ἣς ὀρίζει ὡς ἔτος τῆς γεννήσεως τοῦ Ὑπερείδου τὸ 389 ἢ 388 π. Χ., ἐρεϊδόμενος ἐπὶ χωρίου τῆς Ἀ θ η ν α ἰ ῶ ν Π ο λ ι τ ε ἰ α ς τοῦ Ἀριστοτέλους.

— Ἡτοκτόνησεν ἄρτι ἐν Παρισίοις ὁ Ἐκτωρ Crémieux, ὁ ἐποποιὸς τοῦ γνωστοῦ μελοδραματίου *Ophée aux Eensfers*, ὅπερ ἐμελοποιήσεν ὁ Offenbach. ἐδιδάχθη δὲ τὸ πρῶτον τῷ 9/21 ὁκτωβρίου 1858 καὶ ἐγένετο ὁ τύπος τῶν τοιούτων ἔργων, ἕνεκα τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἐπιτυχίας· μετ' ὅλον τὸν πόλεμον δὲ οἱ κριτικοὶ ἐποιήσαντο κατ' αὐτοῦ, προβλέποντες τὴν δημιουργομένην δὲ αὐτοῦ κατάπτωσιν τοῦ θεάτρου. Βεβαίως ἐν ταῖς σημειώσει ταύταις ἀδύνατον νὰ περιληφθῶσιν ὅτε λόγοι τῆς ἐπιτυχίας καὶ οἱ λόγοι δι' οὓς οἱ κριτικοὶ κατέκρινον αὐτὸ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς τέχνης καὶ τῆς ροπῆς, ἣν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ, ὡς καὶ ἔσχεν, ἐπὶ τοῦ θεάτρου καθόλου. Ὁ Crémieux ἦν εὐφυῆς καὶ εἶχε τὸ δῶρον τῆς παρφοδίας, κατὰ δὲ τὸν Sarcey ὁ Crémieux θὰ ἦτο ὁ κυριώτατος διδάσκαλος τοῦ νεωτέρου μελοδραματίου, εἰ μὴ παρουσιάζετο ὁ Meilhac. Ἐν τῇ καθαρᾷ εἰδυλλιακῇ κωμωδίᾳ (vaudeville) ὁ Κρεμιέ μικρὸν ἐπέτυχε. Τελευταῖον αὐτοῦ ἔργον ἐγένετο ὁ «Abbé Constantin». Περὶ τῶν ἔργων τούτων πρκευμένον, ἄπερ καὶ παρ' ἡμῖν διὰ τῶν λεγομένων κωμειδυλλίων εἰσῆχθησαν ἀτυχῶς, ἀναμιμνήσκαται τις τοὺς στίχους τοῦ Boileau.

Au mepris du bon sens, le burlesque effronté
trompa les yeux d'abord, plus que sa nouveauté
on ne vit plus en vers que pointes triviales ;
le Parnasse parla le langage des halles :
κτλ.

— Ὁ τὴν προπαραλθούσαν παρασκευὴν ἐν γενικῷ πένθει τῆς Γαλλίας ἀπάτης καὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου κηδευθῆς Ἐρνέστος Ρενάν, οὗ τὸ λείψανον κατατεθήσεται ἐν τῷ Π α ν θ ῆ ῳ, ἀπ' οὗ πρότερον ἐπιψηφίσθη τοῦτο ἡ Βουλὴ, πρὸ τῆς δημοσιεύσεως ἔστω καὶ μικρᾶς διατριβῆς ἐπέφερον ἐπὶ τῶν τυπογραφικῶν δοκιμῶν πολλὰς διορθώσεις καὶ μεταβολάς, ἐβράδυνε δὲ πολλάκις λίαν ὅπως ἐπιστρέψῃ αὐτά. Ὁ ἐκδότης τῶν ἔργων αὐτοῦ Calman Levy λέγει ἐν τῷ «Χρόνῳ», ὅτι τὰ δοκίμια τοῦ Δ' τόμου τῆς Ἱστορίας τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραήλ ἐπεστράφησαν αὐτῷ φέροντα τὸ «bon à tirer» μετὰ τέσσαρας ἢ πέντε μῆνας.

— Δὲν ἐλησημονήθη βεβαίως τὸ παιδευτικὸν ζήτημα, ὅπερ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἠγέρθη ἐν Αὐστρίᾳ περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς ἐλληνικῆς

γλώσσης ἐν τῇ μέσῃ παιδεύσει, κατ' ἀκολουθίαν διαταγῆς τοῦ ἐπὶ τῆς δημοσίας παιδεύσεως ὑπουργοῦ, περιορίζοντας αὐτήν. Ἄρτι σοφὸς καθηγητῆς τοῦ ἐν Κρακοβία γυμνασίου, ὁ Dr Johann Molin, προσέβη περαιτέρω ἀποφηνάμενος γνώμην ἐν ὑπομνήματι αὐτοῦ, ὅπως ἐν τῷ γυμνασίῳ ἢ μὲν ἑλληνικὴ καταστῆ προαιρετικὴ, ἄρχεται δὲ ἀπὸ τῆς 3ης τάξεως, ἢ δὲ λατινικὴ διατηρηθῆ μὲν ὡς ὑποχρεωτικὴ, περιορισθῆ ὅμως ἐπίσης. Τὰ τοιαῦτα ὅμως, ἀπὸ τοῦ Κομενίου ἔτι, πολλάκις ἐγράφησαν, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη τῆς διδασκαλίας τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας, ἐκύρωσεν δ' αὐτήν, τὸ πέρυσι συνελθὼν τῇ προσκλήσει τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας συνέδριον σοφῶν. Οἱ θέλοντες ἀνθρώπους νὰ καταστήσῃσι διὰ μόνων τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐπιτυχάνουσι τούτου.

— Ἡ Διεθνὴς ἐπιθεώρησις τῆς ἀνωτέρας καὶ μέσης παιδείσεως, τὸ κράτιστον τῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐκδιδομένων περὶ παιδεύσεως περιοδικῶν συγγραμμάτων, ἐποιήσατο ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτῆς τεύχει σύγκρισιν νέου πανεπιστημίου ἔναγχος ἀποπερατωθέντος ἐν Βιέννῃ πρὸς τὴν ἀνοικοδομουμένην Σορβόνην ὑπὸ τε τὴν ἔποψιν τῆς ἐκτάσεως καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν δαπανῶν. Τὸ σχέδιον τοῦ βιενναίου πανεπιστημίου ἐγένετο τῷ 1871 ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ferstel. Ἡ οἰκοδομὴ ἤρξατο τῷ 1873, ἀποπερατῶθη δὲ τὸ 1883. Παρατηρήθη ὅτι κατὰ σύμπτωσιν παράδοξον, ἐὰν αὕτη προσῆλθεν ἐκ τύχης, τὸ σχέδιον τοῦ νέου οἰκοδομήματος παρουσιάζει πολλὰς ὁμοιότητας πρὸς τὸ τοῦ ἀρχαίου πανεπιστημίου, ὅπερ ἤγειρε τῷ 1375 ὁ δούξ Ροδόλφος τῆς Αὐστρίας. Τὸ νέον πανεπιστήμιον ἔχει αἰθούσας τελετῶν (aula) δυναμένην νὰ περιλάβῃ 1000 ἄτομα, βιβλιοθήκην ἐν ἣ δύνανται νὰ τοποθετηθῶσι 500,000 τόμοι καὶ ἐργασθῶσι 400 ἀναγνώσται, 46 παραδόσεις καὶ πλείστας ἄλλας αἰθούσας, χρησιμεύουσας ἐν τῇ διδασκαλίᾳ.

— Τὸ ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένον «Bulletin Critique» τοῦ Abbé Duchesne, ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτοῦ τεύχει τῆς 1ης ὁκτωβρίου, δημοσιεύει εὐνοϊκὴν κρίσιν ὑπὲρ νέου συγγράμματος τοῦ κ. Παύλου Girard, γραμματέως τοῦ ἐν Παρισίοις πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ Συλλόγου, ἐπιγραφομένου la peinture antique (Paris 1892, Quentlin).

— Ἐν τῷ περιοδικῷ συγγράμματι τῆς ἀκαδημείας τοῦ Καναδᾶ (The Canadian Institute) τοῦ μηνὸς ἀπριλίου ἐδημοσιεύθη ἐκτενὴς μελέτη περὶ τῶν κελτικῶν, ρωμαϊκῶν καὶ ἑλληνικῶν τύπων (Celtic Roman and Greek types).

— Ἐπὶ τῇ τετρακοσιτηρίδι τῆς ἀνακάλυψος τῆς Ἀμερικῆς αἱ περὶ Κολόμβου δημοσιεύσεις διαδέχονται ἀλλήλας. Πλὴν τοῦ τόμου, ὃν ἡ δούκισσα d'Albe, πρεσβυτέρα θυγάτηρ τοῦ δούκως Fernan-Nunez, διπλωμάτου, ἐδημοσίευσεν ἄρτι, ἐπιγραφομένου. «Αὐτόγραφα τοῦ Κολόμβου (Autografos de Cristobal Colon y papeles de America. Madrid 1892), προερχόμενα ἐκ τῶν ἀρχείων τοῦ ἐαυτῆς οἴκου d'Albe, καὶ οὐ ἀνάλυσιν κατεχωρίσθη ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Συζητήσεων» τῆς 30 Σεπτεμβρίου καὶ ἄλλη ἀγγέλλεται τοῦ αὐτοῦ περιεχομένου δημοσιεύσεσι ἐν Ἰσπανίᾳ ὑπὸ Ἰσπανοῦ ἱστορικοῦ, τοῦ D. Jose Maria Asensio, πρωτάνεως τῆς Real, Academie τῆς Βαρκελώνης, ἐπιγραφομένη Cristobal Colon, su vida, sus viajes, -sus descubrimientos. Ἀνάλυσιν αὐτῆς ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ Bulletin Critique τοῦ Duchesne.

— Ὁ Ἀλεξάνδρος Δουμάς υἱὸς ἐδημοσίευσεν ἄρτι ἐν ἐνὶ τόμῳ τρία τῶν δραμάτων αὐτοῦ, τὸν «Princesse de Bagdad», τὴν «Denise» καὶ τὴν «Etrangere» μετὰ προλεγόμενων.

— Ὀνομάσθη ἐν Ἀθήναις ἡ ἐπὶ τοῦ Φιλαδελφείου ποιητικῷ ἀγῶνος ἐπιτροπή. Ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπεβλήθησαν 40 ποιήματα.

— Ἐν τῷ τεύχει τῆς 1ης ὁκτωβρίου τῆς «Ἐπιστημονικῆς Ἐπιθεωρήσεως» τῶν Παρισίων ἐδημοσιεύθη περισπούδαστος πραγματεία «περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν οἱ λαοὶ μεταβάλλουσι τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰς τέχνας αὐτῶν», ἐν ἣ λόγος γίγνεται καὶ περὶ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν τεχνῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσιν, ἀλλὰ περὶ τούτου ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ.

— Ἡ «Bevista Financiera Mexicana» ἀγγέλλει τὴν ἀνακάτυσιν ἐν Μεξικῷ ἀποθήκης ὄνυχος (onyx) ὠραιοτάτου τὴν τε ποιότητα καὶ τὸ χρῶμα.

ΓΝΩΜΑΙ ΣΟΦΩΝ.

Ἐν κοινωνίᾳ ἡ ἐκρίζωσις τῶν μεγάλων καταχεύσεων εἶναι εὐχερεστέρα τῆς διορθώσεως τῶν μικρῶν.

E. RENAN.

Οἱ ὑποδηματοκαθαρισταὶ δὲν περιμένουσι νὰ τείνῃ τις αὐτοῖς τὴν χεῖρα. Ἄρκοῦνται εἰς τὸ νὰ τείνωμεν αὐτοῖς τὸν πόδα.

BELLEBOHNE.

Ἡ μουσικὴ εἶναι ἀριθμητικὴ τῆς ψυχῆς, ἥς ἡ ἀριθμητικὴ δὲν ἀκούεται.

LEIBNITZ.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἐν τῷ βίῳ τούτῳ ἐντολὴ καὶ συμβουλή· ἐν τῷ μέλλοντι δὲ ἔσται μαρτυρία καὶ κρίσις.

Ὁ ἀδδᾶς X.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΑ.

Ἐκ τῆς ἐν τῷ Dictionnaire des Antiquités Grecques et Romaines ὑπὸ τὸν τίτλον Ἄριθμητικὴ μελέτης τοῦ Ch.-Em. Ruelle ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς χρήσιμα.

Παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν οἱ ἀριθμοὶ εἶχον τὰ ἐξῆς ὀνόματα· μονάς, δεκάς, ἑκατοστύς, χιλιάς καὶ χιλιοστύς, μυριάς. Τούτοις μεγαλειτέροις τῆς μυριάδος ἀριθμοὺς ἐμέτρων διὰ δεκάδων τῶν μυριάδων, ἑκατοστούων τῶν μυριάδων, χιλιάδων τῶν μυριάδων, καὶ μυριάδων τῶν μυριάδων (= ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων)· τὸ δισεκατομμύριον ἑκαλεῖτο δέκα μυριάδες τῶν μυριάδων, καὶ δέκα τρισεκατομμύρια ἢ δέκα χιλιάδες δισεκατομμυρίων ἑκαλοῦντο μυριάς τῶν μυριάδων τῶν μυριάδων. Ἀπολλώνιος ὁ ἐκ Περγᾶμου ἐκάλει τὴν μυριάδα τῶν μυριάδων συντομώτερον διπλήν μυριάδα καὶ παρίστα αὐτὴν διὰ δύο μ'· ἐπίσης τὴν μυριάδα τῶν μυριάδων τῶν μυριάδων ἐκάλει τριπλήν μυριάδα, ὡς σήμερον δίδομεν εἰς τὰ τετραγώνια τὸν ἐκθέτην 2, εἰς τοὺς κύβους τὸν ἐκθέτην 3, κτλ. Κατὰ ταῦτα ἀπὸ τῆς μονάδος μέχρι τῆς μυριάδος ὁ ἀριθμὸς δύναται νὰ ἔχη τέσσαρα ψηφία, ἀπὸ δὲ τῆς μυριάδος· μέχρι τῆς διπλῆς μυριάδος ἕτερα τέσσαρα. Ἡ σειρὰ αὐτῆ τῶν τεσσάρων ψηφίων ἢ ἡ τετρας ἀπετέλει ὅ,τι ἡ νεωτέρα ἀριθμητικὴ καλεῖ κλάσιν ἢ σύμπλεγμα, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἀριθμῆσει τὸ σύμπλεγμα ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν μόνων ψηφίων.

Ἐντὶ τῶν συμβόλων 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9

Οἱ Ἕλληνες μετεχειρίζοντο

πρὸς παράστασιν μὲν τῶν

μονάδων, τὰ γράμματα α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ

πρὸς τὴν τῶν δεκάδων, 10, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90

τὰ γράμματα ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, Ϙ

καὶ πρὸς τὴν τῶν ἑκατον-

τάδων, 100, 200, 300, 400, 500, 600, 700, 800, 900

τὰ γράμματα ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω, Ϟ

Τὰ ἐννέα πρῶτα σύμβολα ἐλάμβανον εἶδος τι ὑπογεγραμμένου ἰω-
τα, τιθέμενον ὀλίγον πρὸς τὰ ἀριστερὰ πρὸς παράστασιν τῶν ἀριθμῶν
1000, 2000, 3000, κτλ. Τὸν ἀριθμὸν μυριάς ἐξέφραζον δι' ἐνὸς Μ,
ἄνωθεν τοῦ ὁποίου συννηθέστατα ἔβητον ἐν α· οὕτως Ἄ, ὁ ἀριθμὸς 20000
(ἢ δύο μυριάδες) παρίστατο διὰ τοῦ Β, ὁ 30000 διὰ τοῦ Μ καὶ οὕτω